

[Kristen Amby.]

ikke om et Problem, der lader sig tilbage-
vise bare ved at komme med nogle Tal
over for en Kommission. Naar man har
Raad til at gennemføre en saa fantastisk
dyr Reklame, som man nu gennemfører
ved hver Aften saa at sige i alle vore
Biografer at lave en hel Forestilling, og
skriver det paa Udgiftsbudgettet, saa er
det ikke saa sært, at man kan faa Udgif-
terne i Vejret. Vi ved ogsaa, at der ogsaa
er andre Udgifter, som ikke er nødven-
dige.

Naar man endelig vilde en Koncen-
tration, som man nu har villet det — og
jeg lykønsker de to private Koncerner,
der har faaet „Enigheden“ med, for derved
kan de aabenbart dække sig paa en Maade,
som maaske ellers ikke var saa let —
naar man endelig vilde den Koncentration,
som den fælles Reklame er Udtryk for,
synes jeg, det havde været mere paakræ-
vet at koncentrere i Retning af Billiggø-
relse af Distributionen og sige: Ja vel, saa
deler vi Omraaderne i Byen. Det havde
der været mere Mening i end blot at dele
Udgifterne til en efter min Mening efter-
haanden nærmest usmagelig Reklame. Det
er jo nær ved at være saadan, at Folk
faar at vide, at kun Mælk fra de tre
Kompagnier er værd at drikke. Jeg maa
sige, at jeg har i mange Aar drukket
Mælk direkte fra Køerne, naar jeg vidste,
at det var rene Køer, uden at tage Skade
af det, og der er jo adskillig Mælk her i
København, der kommer fra rene Besæt-
ninger, og som uden Skade kan drikkes.

Hvis Prisreguleringskommissionen ikke
kan ordne det, vil jeg bede paagældende
Myndigheder om at tage Spørgsmaalet op.
Der er ikke Spor Mening i, at man ustand-
selig og efter min Mening med Rette kraf-
tigt varskoer fra Læger og Hygiejnere
om, at de unge skal drikke mere Mælk,
og det saa samtidig bliver næsten umuligt
for børnerige Familier og almindelige Men-
nesker at tilfredsstille den Trang, der hel-
digvis ogsaa gør sig gældende i Retning
af at drikke mere Mælk, fordi dette vid-
underlige, sunde Produkt fordyres. Det er
saa meget mere skamløst, hvad der er sket,
som Producenterne, saa vidt jeg ved, ikke
har faaet mere for deres Mælk, skønt
Priserne er steget, som de er det.

Det andet Forhold, jeg gerne kort vil
omtale, drejer sig om et Arbejde, der er
indleveret til Det kongelige Teater og an-
taget af dette, en Opera af Ebbe Hame-
rik; det har staaet offentligt omtalt, og-
saa hvad Emne den har, nemlig Marie

Grubbe. Naar jeg omtaler dette Forhold,
er det, fordi jeg mindes, at den samme
Komponist for nogle Aar tilbage fik antaget
et Arbejde paa Det kongelige Teater med
Leonardo da Vinci som Emne. Teatret
arbejdede med Operaen, Prøverne var i
fuld Gang, og saa pludselig, paa Grund af
en eller anden Nykke hos den paagældende
Dirigent eller Kapelmester, blev Operaen
lagt hen. Medens man var midt i Ind-
spilningen fik han Lyst til ikke at fort-
sætte, jeg ved ikke af hvilke Grunde, og
Operaen kom ikke op her i Danmark,
skønt den var antaget — en dansk Opera!
Senere kom den op i Udlandet og blev
meget vel modtaget.

Nu er der altsaa igen indleveret et
Arbejde af Ebbe Hamerik — en Mand
paa godt og vel 40 Aar —, antaget af Det
kongelige Teater og med et dansk Emne,
nemlig Marie Grubbe. Jeg maa gaa ud
fra, at de Myndigheder, der har antaget
Operaen, ogsaa har anset Arbejdet for at
være godt. Jeg siger det, jeg nu siger,
fordi det nødig skulde ske igen, at et dansk
Arbejde af samme Komponist paa Grund
af Nykker — og vi ved jo, at den Slags
forekommer i Teaterverdenen — skulde
lide den Skæbne, som hans Arbejde led
sidst. Saa jeg vil henstille til den Minister,
der har med dette at gøre, at gøre Teatret
klart, at det har Pligt til under saadanne
Forhold at lade en anden Mand træde til.
Mig bekendt er det Kapelmester Tango,
der arbejder med den nu indleverede Opera;
skulde han blive syg eller noget andet ske,
er det dog for meningsløst, at et stort
Arbejde skal falde i Vasken, fordi man
ikke har andre kompetente, der har arbejdet
med Stoffet.

Til Slut er der en enkelt Ting, som
en af vore Kolleger, det ærede Medlem
Hr. J. E. Nørgaard, har omtalt — for øv-
rigt ved Finanslovbehandlingen her i
Gaar —, som jeg gerne vil sige nogle Ord
om. Jeg maa maaske med den højtærede
Formands Tilladelse citere, hvad det var,
han sagde:

„Man hører i denne Tid de store
Statsmænd paaberaabe sig Guds Navn,
hans Førelse og hans Velsignelse; men
Forudsætningen for, at man tør gøre
det af et oprigtigt Hjerte, er, at man
har handlet efter det ogsaa i Fortiden.“

Jeg ser nu her væk fra Uklarheden i
Udtryksmaaden, hvad det egentlig vil sige
at have handlet efter Guds Navn. —
Realiteten kan jeg jo nok forstaa; den
skulde altsaa, saa vidt jeg kan læse det,
gaa ud paa, at under Forudsætning af, at